

турна система съществуват по необходимост различни традиции, които като цяло определят в значителна степен нейното развитие и съхранение.

В докласовото общество всеобща форма за регулация на социалните отношения и за културното обучение е обичаят. Това ще рече, че обичаят е бил основна форма за съществуване на обществото или, иначе казано, основен принцип на неговата организация.

Обичаят се откроява като основен компонент на социалните отношения по-релефно и по-цялостно в онези общества, в които преобладава ролята на нравствеността като регулатор на социалните отношения. Обект на обичая е индивидуалното-масово поведение, което трябва да бъде организирано по съответен начин.

Обичаят не е част от традицията, той е регулатор на самата традиция.

Обичайното като проява на етнокултурната традиция се проявява в онези повтарящи се поведенчески форми, които и придават единство.

Обичаят е конкретен, но той се реализира в онези повтарящи се форми на жизнена дейност, които имат свой смисъл, своя специфика. Към обичая можем да отнесем действия с най-различно съдържание-практически и духовни, санитарно-хигиенни навици, техните похвати, езикови норми и т.н.

Разглеждайки ги като обичайни ние не можем да не отчитаме тяхната същност като явление именно на духовната и практическа дейност, на санитарно-хигиенната култура, на технологията, на езиковата реалност и пр. По този път те получават самостоятелност, влизат във взаимоотношения с други явления, изграждат реалната материална и духовна действителност.

В масовото съзнание и в научната литература обичаят се свързва най-често с обреди. В смисъл на току-що казаното, обредът може да бъде обичай, но това не винаги е задължително, особено в по-ново време.

Всеки обред и системата от обреди, които се съдържат в културата на дадено общество, отразяват характера на взаимодействията между ин-